

Any III

OLOT, 25 de Febrer de 1933

Núm. 26

El despertador

Periòdic il·lustrat de barrila — Val 20 cts.

CARNIVAL 1933

Casal Català

Olot

Carnaval de 1933

GRANS BALLS

pels dies 23, 26, 27 i 28

Orquestrina: **LA PRINCIPAL OLOTINA**

Dilluns 27, nit

l'èxit d'aquest Carnaval

represa dels formidables

Balls Blaus - dels Cossacs

3 Orquestrines 3

21 professors de Música 21

6.000 Kilos de boles i paperets 6.000

25.000 Pessetes de Pressupost 25.000

Donatiu de l'Alcalde

Nº 8156

BETTY—Us voleu dirertir?
Aneu al Casal
aquests dies de Carnaval.

Manu

SALUTACIÓ

La premsa ben educada i seriosa (això de ben educats i seriosos és la nostra flaca) quan surt per primera vegada o per segona, com ara nosaltres, el primer que fa, és saludar a les autoritats i a l'altra premsa, per petita i ridícula que aquesta sigui.

El primer extrem l'anàvem a complir, publicant una salutació al nostre immerescut alcalde, el nostre admirat amic senyor Ramon Aubert i Cros, i publicar a la capçalera el clixé del seu bust, però ens ha estat del tot impossible car el vàrem deixar al nostre col·lega "Acció Ciutadana" i encara és l'hora que ens l'han de tornar.

De totes maneres, l'existència providencial de l'adagi castellà "la intención basta" ens ha tret d'un gros compromís.

En quant a la premsa (?) de la nostra ciutat, ens hem acontentat amb assistir a l'acte de fer-los cristians (això vol dir batejar-los, encara que suposem que l'enllustració dels nostres lectors així ho haurà fet comprendre), la qual nota podran llegir a la secció "*De Societat*".

Salut doncs.

La Redacció.

TORNEM - HI

Recomanem als nostres lectors, que passin per alt aquest article, car és degut a la ploma del redactor més dolent de la casa. I declinant per tant tota responsabilitat.

N. de la R.

Més d'una vegada quan veiem sortir aquelles segones edicions indecents de "El Deber" i "La Tradició".— Fraylazo i Bè Negre de l'Acció Catòlica respectivament,—que en deien "La Bomba" i "La Bombeta", ens havien agafat ganes de tornar a donar corda al nostre "Despertador"; i no és que nosaltres creguéssim que ho fèiem, ho fem i ho farem millor i que tinguem més bon humor (sobre tot ara amb l'augment de cèdula que hem tingut malgrat governar els de la caseta blanca i l'hortet) però creiem que al menys s'havia de fer amb un mínim de respecte a la nostra Ortografia, al bon gust, a les bones costums, a l'art i la moral i el *vestir decents*.—ho sents—si no ho senti tu trucarem més fort;—però ho havíem deixat passar (passant i trespasant se passa la choventut), provervi valencià, perquè creiem que no era necessari i perquè ens agrada que tothom es guanyi la vida; a més en aquells moments "La Bomba" i la seva filla estaven de moda ací i a Barcelona i era molt perillós embolicar-se, inclòs per la policia. Però ara ha arribat el Carnaval la festa més caia de l'any, aquella festa que si nosaltres fóssim d'aquests que fan calendaris en farien sis mesos i els altres de Festa Major, festa de la *barrila carnavalesca*, (1) d'esperit volterià i refinat amor sexual de joganera alegria i d'un bullit engrescador. era necessari que sorgís quelcom que ajudés a donar a tot això el to i el color convenients a la importància de la nostra simpàtica càbila—simpàtica per les nenes solament—i ja està dit; aprofitant la vinguda del nou rellotger, li vàrem comprar una corda nova, nova de trinca, i que trinca bé, i aci ho teniu, rac, rac, o ric, ric, com vulgueu encara que això ho deixem pels grills perquè nosaltres ens som molt poc amics dels rics, rucs,—si se n'entera en Masllopart se'ns enfadarà.—

Nosaltres som així, quan estem cansats pleguem i amb la mateixa facilitat que pleguem, tornem a començar i viceversa.

No cal que diguem qui som. Les nenes olotines ens coneixen prou bé, com ens coneixen en *Doba*, en *Quiroba* i el *Mango de la escoba*, en Bastons, els tres Mosqueters i el senyor Rector que un jorn de glòria (?) ens tirà trona avall i el senyor jutge que ens passà un ofici de citació qual honor ens costà aquelles 500 violes i escaig i que ens obligà a trencar la vidriola, però que tot plegat no fou prou per acabar amb els nostres camions, els quals continuaren roncant com si tal cosa.

I aci ens teniu novament amb la llança i el cavall, disposats a vetllar per la *bella durmiente* (això vol dir la nostra ciutat) la qual va clapant *contenta i confiada*...

J. REPIC.

---

(1) Vegi's el programa de la Indústria de l'any passat.

Ball Blau I Gran Concurs d'«El Despertador»

per Dr. Wistets

Corrua de gent jove que vol gaudir la inquietut de la dansa i fruit deliciósament de l'esforç de tretze artistes units per una batuta màgica especialitzada en medir el temps d'una valor musical.

Comença la dansa: corxeres, semi-corxeres, fuses, semi-fuses, voleien per l'espai empeses pel buf rítmic d'un dinamisme instantàniament encomanadís a l'estol de parelles que automàticament giravolten encrespades de nervis com nòria invisible.

Martells accionats per la dentadura d'un caixò sonor esgarripen melodies i augmenten crescendos fins un punt aclaparador.

Frec a frec, cos a cos, recorda lliçó física «roce produce calor».

Un violí, dos violins i la mare d'ells rasquen fortament la tripa... xiscles forts... Un saxo sí, un altre saxo la, en lluita pugilística pretenen victòria... trompetes alcen veu que no ofega les vares d'un trombó que fa exercici per a conservar la línia, al que no destorba el remugar de les vaquetes que intenten pasturar per la superfície llisa d'un redoblant que protesta endevades de les facècies d'un bastó amb bola que acciona rítmicament una sabata fent-li morrejar el ventre d'un bombo que no es voldria deixar tocar...

La boirina densa de la sala es desfà en ruixim de melodies... cames modelades acariciades per les baves del cuc de seda, amb terminals de pell que empresonen peus diminuts, inquiets, front a front sempre d'altres de base més complerta, tradueixen en dansa i medeixen pam a pam, sense inmutar-se aquells compassos que un inquiet pensador gravà damunt cinc ratlles que mai, mai no es trobaran.

Una noia róssa; trombó de vares; una noia bruna; corneti; mascle ferreny que sempre bada al dintell de la porta; bola de confetti; clatell que gemega; cama escultural; vestit blau; mirada tendre; caixa xina; sospirs profunds; masegades; garbuix; alegria; visca la Pepa!!

Es el Ball Blau d'encís blau, curull de sorpreses; serà al Casal dilluns de Carnaval; mentre el mantell blau de la nit serà esgarrapat per la claror del pierrot del firmament que es morirà d'enveja en sentir les harmonies que s'escaparan per les boques envidriades de la sala sense que li sigui permesa l'entrada perquè està de baixa i no tindrà cara nova fins que hagi pres Hipoposfít Climent marca Vidua.

Joventut - Alegria - Confetti

Carnaval del Casal Català

BASES:

1.ª Podran optar-hi tots els nostres llegidors i llegidores que prèviament hagin adquirit «El Despertador».

2.ª Caldrà que en un termini de 8 dies a partir d'avui s'envii una llista complerta del nom i cognom de les persones que figuren a la plana del darrera.

3.ª El primer premi s'adjudicarà al que la presenti complerta. Si són més d'un, es sortejarà entre ells.

4.ª El que més s'hi acosti se li otorgarà el segon. Si són més d'un, es procedirà com pel primer.

5.ª És necessari que dintre el termini assenyalat hom retalli l'adjunt cupó i l'entregui a la **Perfumeria Vinyeta**, la qual el canviarà per una magnífica fulla d'afaitar.

6.ª En el número vinent, donarem compte del resultat del Concurs.

7.ª El fall que emeti el Jurat, que serà format per la nostra redacció, serà inapel·lable.

En | Na.....
que viu al carrer .....n.º.....
pren part en el Concurs organitzat pel Despertador
i a l'objecte tramet una llista adjunta.

Olot..... de..... de 1933.
(signatura)

BORSA DE BELLESA

Indubtablement que «El Despertador» sense aquesta secció perdria la seva personalitat, però malgrat els nostres bons desitjos, una afecció gripal que d'uns dies ve sufrint el nostre entranyable amic Mr. Dollar ens priva de poder-la donar tal com voldríem i voldrien sens dubte totes les nenes olotines.

Sembla però, així ens ho assegura el doctor que el visita, aquesta setmana podrà deixar el llit i podem afirmar que pel número vinent dedicarà tota l'atenció necessària perquè esdevingui una secció ideal.

EL SEU SECRETARI.

¡¡Carnaval!!

Dia 27 - Dilluns

Ball Blau del Casal Català

Ritme - harmonia - bon gust - barrila

La reaparició del Black Coat Jazz

Quan es parli seriosament del «Black Coat Jazz», no es pot oblidar el seu precursor, «Red Coat Jazz», que responia a les necessitats d'una altra època.

L'esperit barrilaire 100 per 100, era el mateix, però el temps es cuidava de canviar la indumentària. Una bona nit de fi de l'any, en els primers passos d'aquell Casal Català predictatorial va sorgir una orquestrina de tzigans (red coat, és a dir, americana vermella) organitzada pel jovent d'aquell temps, que sabia fer unes gran festes populars amb uns èxits formidables que feien escriure tota la carcunderia de la ciutat. I és que realment l'humorisme de bon to era tan abundant que es pot dir que vessava pel sobreixidor.

Recordem vagament aquells èxits que els nostres ulls pomellístics oviraven mig encisats, mig entusiasmat. Una cosa inoblidable però, és el començament del *fox-trot*, i d'un altre ball molt olla que els assabentats en deien *rag-time* i que mai no hem pogut esbrinar què redimoni devia voler dir. No podem oblidar tampoc aquells colls de piqué d'una amplada exagerada, que foren la gran moda, i donaven al pacient elegant, que els portava l'aspecte d'un enramat o atacat de forunculosi.

Era més tard que arribava el «Camel-trot» quan ja havia fet forrolla un *fox-trot*, (que si més no, té per nosaltres una valor històrica) magnífic titulat «El Fox-trot de les campanes».

Encara es ballava un tango d'avantguerre (démodé i ensopit com sempre) i en algun lloc de l'Empordà els rigodons i llancers tenien els seus darrers puntals. Aleshores també havia tingut un èxit efímer un ball més optimista que en deien l'*Esqueti* i ja ningú no en parlava.

En aquest ambient, l'entrada de cavall sicilià que va fer el «Red Coat Jazz» és literalment indescriptible des del punt de vista adolescent, dels pomellistes que començàvem a veure el món per aquell forat. No podem pas pretenir que els que no van viure aquella època es facin càrrec del nostre entusiasme, com tampoc podran fer-s'en, els que aquella època l'hagin viscuda formant part d'una altra promoció.

L'atmosfera era tan carregada que es podia mastegar; el jovent s'havia de divertir amb sordina i calia esperar el dimarts de Carnaval, puix que aquella nit els cacics i el poble concertaven una mena treva que no era pas precisament la dels torrons.

No parlem de l'èxit artístic inesperat de tant que resultà, i que demostrà les excepcionals condicions d'aquells amateurs de la música moderna.

L'espectació i l'èxit de públic són coses remarcables i podem abocar-hi sense por d'exagerar els adjectius superlatius.

Prèviament havien estat llançats uns programes d'innocentada, en els quals s'hi veia així com en l'organització de l'orquestrina la mà d'un bon vivan i alegre casalista com era En Juli Soler.

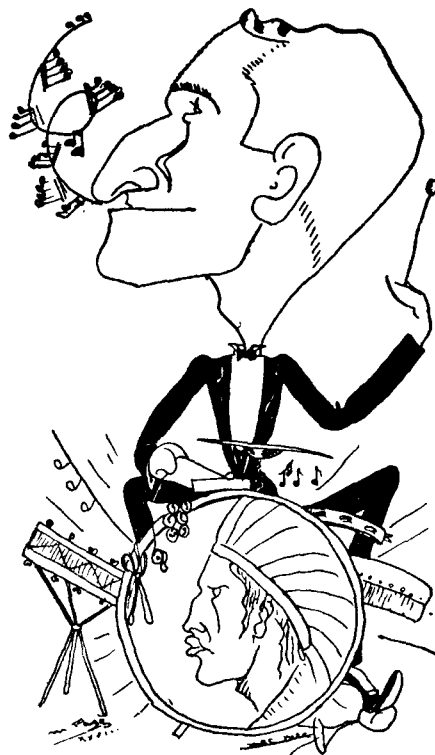
Els noms dels professors en anglès feien el tro necessari per guardar la incògnita a la gent de fora i a molts de dintre.

Amb aquests anys pel mig és interessant anotar els noms i el pseudònim artístic de l'orquestrina: Mr. Joe Window (R. Fàbrega), Mr. Harry Red (J. Macias), Mr. Jack Shorter (Juli Soler), Mr. Peter White (A. Blanco), Mr. Jommy Prengnyk (S. Marquez) Mr. Fred Kallend (Pelai Planagumà) i Mr. Teddy Fashionable (A. Ban-

dranes); i recordar la caracterització de gran personatge amb què feren la seva presentació, provocant una afluència d'espectadors tan formidable que no s'ha repetit a la història del Casal. La dictadura i l'enveja dels elements monàrquico-carlinoides, feren clausurar aquell

---

Època Black Coat Jazz

En Macias davant la bateria del Black Coat Jazz en el qual elements nous, com Andorrà, Bassols, Casanova i Ribes, completen el quadre amb En Bandranes, Planagumà i Benet dels primers temps.

Casal, i provocaren amb amenaces, insults i demés la dispersió d'aquells elements. Fou cap allà el tercer any de dictadura quan al cafè públic del Casino, féu l'aparició el «Black Coat Jazz», una nova edició d'orquestrina, amb instrumentació moderna, que artísticament va superar l'anterior «Red Coat Jazz». Amb nous elements s'arribaren a fer un nom i ocuparen tots els escenaris de les societats olotines, inclús el Teatre Principal i l'Ideal Park. Foren contractats a la majoria dels pobles de la comarca, a Figueres, Castelló, Les Planes, Anglès, La Sellera, etc. El Baró de Griñó, els contractà per amenitzar festes particulars, a benefici del Rober i de la Creu Roja, varen tocar respectivament a l'Ideal i al Firal en una «Kermesse». També varen passar per l'Envelat que anys enrera es va fer durant les festes del Tura.

Com es pot veure doncs, van reeixir tant en locals tancats com a l'aire lliure; des del Casino al Centre Obrer. Caiguda la dictadura féu una reaparició al Casal (actual) a benefici dels Presos, que fou el millor ball d'aquests darrers temps.

Els seus èxits i «performances» són massa rescents perquè ens atrevim a donar-ne compte com es mereixen, ja que semblaria ditiràmbic tot el que diguéssim i per altra part estan a la memòria de tothom.

Remarquem per acabar la simpatia amb què comptem a la ciutat entera, segurament la penya més ben vista i que ha sabut fer molta barrila sense mortificar l'altra gent.

Serà per això segurament que el sol anunci de la seva reaparició per dilluns vinent al Casal Català, ha causat tanta expectació en els medis barrilares de la ciutat.

S'apuntarà el «Black Coat Jazz» no cal dubtar-ne un nou i merescut èxit.

(Reportatge per THE GAYEST)

Young Jazz Jazz els 7 Black Coat Jazz Dilluns de Carnaval Casal Català

DE SOCIETAT

⊙ Sembla que En Dou, En Vidal, En Planagumà, En Blanch, En Pistras, En Paco Ferrer, l'altre Planagumà, i en Francesc Sau i otros i otros, bon punt haguem passat festes no hi ha dia segur en quant a casar-se.

L'enhora bona i ad multos annos.

⊙ Hem rebut un atent besa'm el peu dels nostres particulars amics, la parella Barnades-Figueres, en el qual ens assabenten del seu pròxim enllaç per dintre un any o més.

Ho celebrem moltíssim, a la par que ens prometem un tip de confits.

⊙ Ha estat uns dies entre nosaltres la bonica Pepeta de Vic. Al pregar-li que restés uns dies més ací, ens digué que no podia ésser, doncs Vic sense ella és una vall de llàgrimes.

Comprengürem i no insistírem.

⊙ La bufoneta i petiteta mà del nen Bretxa demanarà dintre poc, la bufona i petita grapa de la senyoreta Cardelús. L'assaig de tan transcendental acte té lloc cada dia de les dotze a dos quarts de dues en els passeigs de l'Eixamplis Malagrada. No li'n farà retret la consciència, senyoreta Cardelús, de pertorbar els somnis de col'legial i el tendre cor del nen Bretxa?

Nota del caixista: (Ens sembla que havia d'ésser al revés).

Carnaval...! Ball Blau ¡¡Casal Català!!

⊙ Dels senyors Calm i Plantalech hem rebut una invitació pel ball que dintre poc donaran.

Aquest ball serà de bàstons.

Prometem assistir-hi.

⊙ El robust i xiroi nen «El Deber», ha estat portat a les aigües baptismals i se l'ha batejat amb el nom de «Fray Lazo» (de l'Acció Catòlica).

El seu germà de llet «Traïció» també hi ha estat batejat amb el nom de «Be Negre», (de l'Acció Re-Catòlica).

Ad multos annos.

Després, i per tal de celebrar tan faust esdeveniment, tingué lloc a les Fonts de Sant Roc, i servit per l'Hotel Sant Esteve, un exquisit lonx, a base de pomes del ciri palo-Sant, borregos de Santa Teresa i pets de monja, vi de Quina dels PP. Benedictins de Besalú, vi de la monja, aigua del Valle de San Daniel i Xampany de Sant Sadurní.

Al brindis es pronunciaren discursos. Mossèn Mir en pronuncià un que el titulà la Creu, que resultà molt pesat, ja que la creu era de ferro.

Es tocà un xic l'harmònim. Mossèn Gelada cantà el gori-gori entre una tremenda ovació de tots els assistents.

En resum una festa agradabilíssima, que deixarà un bon record a tots els que tinguèrem l'honor de poder assistir-hi.

Dilluns de Carnaval Ball Blau al Casal Català Reaparició del «Black Coat Jazz»

Una provable i gentil mascareta d'aquest Carnaval

Les disfresses d'aquest any

Es de consuetud en un periòdic humorístic com és ara el nostre, de publicar una llista de disfresses en apropar-se el Carnaval, recollides *vox populi*. Nosaltres per no trencar la Tradició (tantes ganes que en tenim) publiquem també aquesta llista a continuació, manifestant però que no ens en fem solidaris: tan sols la donem a títol informatiu.

Aquí la teniu doncs:

Mossèn Mir, es disfressarà de marrà manyac; En Boquica, de D. Tancredo; En Gleies, de Lerroux; En Serra gran, de emp...ipa boges; el Rector, de paó reial amb la cua estesa; el Cazador, de *veluquero*; En Serra petit, de caçador de guatilles; Mn. Lorente, de Sant Lluís amb boina i espingarda; En Vilardell, d'esquiador i de fotògraf; En Marsillac, amb un nas de càl *Ballanero*; En Gurt, de governador de *provincia*; En Calm, d'alcalde d'Olot, si abans no s'ha enxufat; Mn. Xantre, de «*El Mercader de Venècia*»; Mestre Artemi, no es disfressarà, perquè tot l'any ja és una disfressa; el ruc de l'escombriaire, de Mestre Artemi; En Sebastià Maria Brut, de dona neta i callada; En Bonet, En Buc i en Fortunet, tornaran a sortir disfressats de *tres mosqueteros*; En Planagumà, l'Ortiz i En Pagés, encarnaran *Els tres toms*; En Pedrito Fàbregas, de Mulei-Ha-Fit; En Josep M.ª Mir Mar Mer, de pintor de miracles; En Vidal farà la figa madura amb retalls de llangonissa culana; Mn. Forgas, de torero, amb alternativa i tot; En Toc, de Pic i Pon; En Manuel Bardissa, de *Toledano*; En Dorca, de Tsarewix, amb bigoti i tralla que fa més amo; En Manuel Teixidó i Comes, de Cambó, amb una boina que té arreconada dels temps que era carlí, i una corona d'uns altres temps que era de la U. M. N.; En *Sanigrecs*, d'anunci de llet condensada; En Domènech de càn Manxa, de Rasputin afaitat; Mn. Gonzalo, amb l'orgull del gec; L'hereu Gridó, de gratacels humà; En Trinxeria, de gratapanxes; En Pena, ajudarà En Trinxeria; En Bolós farmacèutic, de *pesta bubònica*; En Paco *Verbenas*, de Xec Pussa dels senyors; El metge Sala, de Hauner; L'Artigues, de capità general d'apagafocs, amb muscleres de llauna i tot; En Bastons, que fa de Mestre a càl Bastans i és parent de mossèn Bustins (per fi ho hem sabut), de persona; En Pep Arau, de rellotge de repetició (quan es tracta de baixes); En Planadevall, del més malgastador Hereu Escampa (serà un *desdoro*: vingui un sidral); En Xarló, de flor de lis (ail uixl); En Pausastre, de metge Cotilla; En Xerrapeta, de *caudillo de la fé*; En Bet, de senyor Esteve; el

noi adroguer del Tura, ha passat d'actualitat, En Nazi Llitjós, de bell Adolf; En Llongarriu, d'Oncle Joan; En Corselles de guarda bosc; En Carlets, de Nostre Senyor Jesucrist (cal tenir en compte que és fill de l'Esperit Sant Olotí); En Paco Masllopart, d'orina tinters; En Dolfo Puig, de bella persona; En Ras, res!; ni ris ni ros: és un rus desenganyat del catalanisme, que tira escales avall els organitzadors de les festes de Sant Jordi; En Torres Sabatetes lluentes, de *fierra corrúpia*; En Dot, de sabio Sisebut (mil *cinccientas* al minuto; millor dit: al mes); En Font, de troglodita; En Punset, de mosca morta; En Conte-Lacoste vell, de Tenorio en calçotets; En Lluís Pla, d'orellut, però tinta grisa; En Coca, de castigador; Don Migüel Mató, de *museró*; Mestre Costa (un que sembla ens endossaran al nostre grup escolar) es pintarà el nas de vermell; En Moles estanquer, de *manaia* del Carme; En Potassa, de contracàs i bella dona; el Nen Bretxa, en bolquers; el seu pare, de dida seca (ell tan mascler!); En Pons i Tusquets, de *papiol*; el Moro amigo, de Dr. Vesalina; En Toronell, d'esgarria cries; En Pascual, d'idol pessebristic; En Dou, de Betty; En Carbonell, de Mickey Mouse; En Canal de cà la vila, de barrut quàdruple (quatre Banes); En Salvi de Plaça, de Miserere Nobis (nosaltres el voldriem Ecce-Homo, però); En Soler Jorba, d'Aurea de Sarrià; En Serafi Soler, de Pitarra; En Manel-la, de general Dencàs; En Xavier Sacrest, de *caloio*; l'Iglesies, d'abogat agrícol; En Rafael Hostenc, de *tente tieso* i *garrotazo*; el seu fill gran, de Mercedes Serós, *la muñequita de la canción*; En Roca (Gunyaions) de les contribucions, de porc de Sant Antoni; En Deu confiter, de xupa llànties; En Xaudiera, d'àngel de la llet i de la xocolata; En Santiago Ribes, d'àliga borda; En Jaume Tenas, d'esperit de contradicció; En Roca de càl Brutau, de Zeus amb els llamps a punt de descarregar sobre els catalanistes; i en Llanes per *final de fiesta*, representarà novament l'arribada dels bàrbres, montant completament *conili* un briós corcer, i amb una mà a cada butxaca. La cabalcada, sortirà de la gorga dels dimonis.

I això és tot el que hem pogut esbrinar. Ara molt celebrariem que els respectius interessats, no defraudessin el públic.

KISSET **Suprem Aperitiu de finíssim paladar, fet del millor vi Moscatell, i compost de diverses plantes, totes medicinals.**

Demaneu-lo a tots els cafès i tendes de drogueria.

Dipositari: Esteve Hostench Trasfi. - Olot

⊙ El dilluns va dir al dimarts que anés a casa del dimecres a preguntar al dijous, si era veritat que el divendres havia dit al dissabte, que el diumenge era festa.

Res d'això era veritat: el que resultava era que el diumenge era vigília del dilluns, el dia que es celebra el Gran Ball Blau el Casal, Ball que se'n parlarà per tots els segles dels segles amén.

⊙ S'ha comentat molt favorablement l'acord recai-gut, segons sembla després d'un viu debat, en una reunió del consell de família, de pintar de color verd coliflor, la botiga de càn Massó, i sobretot l'haver-ne encarregat la direcció pictòrica, a l'expert pessebrista senyor Brunet (a) Guixaire. Esperem veure-hi l'aparició del rei Herodes, i aquell pasatge del dimoni quan balla.

Molt bé pel Guixaire i pel consell.

⊙ Per la seva elegància, puresa de línies, flexibilitat i sobretot per la seva *irreprochable* netedat són admirats cada dia els carrets que les cases «Pateu» i «Badó Tripaire» empen per traslladar les tripes del corral.

⊙ Ara fa unes quantes setmanes que «El Deber» (així en castellà) deia que els redactors de «La Ciutat d'Olot» eren els responsables dels passats fets revolucionaris, per haver publicat la conferència de Jaume Miravittles.

Tenim notícies que aquesta paròdia ridícula de setmanari catòlic que per fer prossèlits es creu que ha de bescantar tothom, la setmana vinent dirà que nosaltres som els de «La Ciutat d'Olot».

Al tanto Deber: Que no passi una segona edició de l'Ull, amb aquell que no era i ara és de *lo més religiós*.

⊙ S. O. S. - S. O. S. - Avis als ciutadans i compte en llegir «El Deber» està atacat de febre cunillera i hem calculat que la ràbia que respira d'uniques setmanes ençà arribarà al paroxisme quan per completar la secularització de cementiri les vies prendran el nom de A B C D.

Els menescals tenen ja les corresponents vacunacions anti-ràbiques per si dencàs.

⊙ Trobem estrany que una persona tan republicana com el senyor Alcalde no s'hagi adonat d'una cosa que nosaltres ja fa dies ens hem adonat.

La Plaça de la República està indignada! indignada! si senyors! imagineu-vos sinó, que cada festa ha de sentir en el seu sí... un, dos, tres, quatre, van reis; un, dos, tres, quatre, van reis.

I nosaltres creiem senyor Alcalde, que no van reis, per més turrans que hi hagin.

⊙ Evidentment que n'hi ha per enfadar-se, amb el que li passa a l'Esquerra Republicana d'Olot. Al mig dels èxits i de les victòries posar-los-hi la *Funeraria* al davant.

A voltes hi ha bromes que no molesten però emp....

Ball Blau al Casal Català

Young Jazz - Jazz els 7

Black Coat Jazz

⊙ Aquell jove tan elegant i castís, que fa jocs malabars amb el jazz-band de la celebrada Orquestrina Young-Jazz, que li diuen el *Valent* i no té res a veure amb aquell altre *Valiente* que toca la trompeta a l'Orquestrina Plana-Gumà, està fortament enamorat de

l'Angelina, una de les nenes més bufones i de cara més expressiva que veiem pels nostres carrers i que si no fos perquè es tracta del *Valent* ja li hauriem recitat la *décima*.

Ella, per altra part, sembla que està disposada a deixar-se conquistar l'acordeon, (a l'Argentina del cor en diuen l'acordeon), per tan esclarissat jovincel. Ho celebrariem coralment.

⊙ Es ja proverbial l'eloqüència, la super eloqüència i la grandiloqüència del mai prou alabat Bastons, mestre de Can Bustins i parent de Mossèn Bastans.

Darrerament un amic nostre va rebre una confidència, que el gran mestre en gai de tot, parlaria amb motiu d'una festa un si és no és particular.

Vam enviar l'ocell que ens conta totes les coses, i per això ho veiem tot i ho sabem tot, i aquest ocell ens digué que efectivament va parlar el gran Bustins, dic Bastons, però només va copsar l'exordi, perquè tot seguit van venir-li unes ganes horribles de fer quelcom excusat que no gosem escriure.

L'innocentàs del Bastons va començar així: —Jo que en aquests moments solemnes obro la meua boca verge...

No cal dir la rialla general i els aplaudiments amb què fou subratllada aquesta manifestació que no podia ésser més innòcua ni més colpidora.

Qui és que pensava el contrari?

(Rigurosament histèric).

⊙ Diu que *En Pistras* petit es casa? Serà veritat? Qui serà l'afortunada? No es tractarà pas de l'Assumpció de l'Apartament?

En el número vinent us posarem al corrent.

Els amics dels nostres amics, no són els nostres amics

Fins a nosaltres han arribat rumors alarmants sobre l'autencitat d'una notícia que va publicar «El Be Negre» de l'Acció Catòlica, en el qual es diu que el nostre dilecte amic En Ramon Barnadas és amic d'ells.

Com què fins ara s'havia anat introduint la idea que els amics dels nostres amics, són els nostres amics, molts han vingut a fer constar que si nosaltres i ells erem amics d'un amic com és en Ramon Barnadas era evident que havíem d'ésser amics dels amics d'aquell full satíric i humorístic.

Després de consultat el cas amb el no menys amic nostre N'Antoni Dot-Arxé, que és amic del Parlament de Catalunya, els diputats amics del nostre amic diputat han acordat que els amics dels nostres amics, no poden ésser amics nostres si no són amics dels nostres amics i per tant s'ha legislat en aquest sentit el qual es farà públic molt aviat, en pregò que recitarà un amic dels nostres amics com és ara el Nunci, que sembla hauria d'ésser amic d'ells però resulta que és amic nostre,

UN GRAN CONCURS DE VISUAL organitzat pel "Despertador"

1er. Premi 500 ptes.

**2^{on.} 12 Magnífiques fotografies d'Estels
cinematogràfics, de la Metro Goldwyn Mayer,
al lector o lectora que trameti tots
els noms de les persones del present
dibuix**

(Vegi's les condicions per obtar-hi a l'interior del periòdic)

